

İslâm, günahları yok eder

“Anne ve babası kâfir olarak ölen bir çocuk namazda İbrâhim Sûresinin kırk birinci âyetini okuyabilir mi? Bilindiği gibi Tevbe Sûresinin yüz on üçüncü âyetinde, bir Müslüman’ın kâfir olarak ölmüş insana duâ yapmasının uygun olmayacağı bildiriliyor.”

Bahse konu âyetleri buraya alalım: İbrâhim Sûresinde, “Ey Rabb’imiz! Hesabın görüldüğü günde beni, anne ve babamı ve bütün mü’minleri bağışla”¹ duâsı yer alır ve bu duâyı namazda selâmdan önce okumak sünnettir.

Tevbe Sûresinde ise, “Akraba bile olsalar, onların Cehennemlik oldukları ortaya çıktıktan sonra müşrikler hakkında Allah’tan af dilemek, ne Peygambere ve ne de iman edenlere uygun düşmez.”² Bir sonraki âyette ise, “İbrahim’in babası hakkında mağfiret dilemesi de, babasının iman edeceğine dair ona verdiği sözden başka bir sebeple değildi. Onun Allah düşmanı olduğunu açıkça anladığında ise istiğfardan vazgeçti. Doğrusu İbrahim çok niyaz eden, çok şefkatli ve yumuşak huylu bir zat idi”³ haberleri yer alır.

Bu âyetlerin açık mânâlarında her ne kadar sizin düşüncelerinizi destekliyor gibi görünen hükümler varsa da, âyetlerin “yargılamak, hüküm vermek, duâmızı kesmek” gibi kulluğumuzla doğrudan örtüşmeyen davranışları tasvip ettiğini söylemek ve buradan olumsuz bir hükme ulaşmak mümkün değildir. Çünkü:

1- Namazda okunması sünnet olan ilk âyeti annesi ve babası kâfir birisinin okumayacağı tarzında bir yaklaşım İslâmiyette mevcut değildir. Çünkü orada yalnız—kâfir olduklarını düşündüğümüz—anne ve babamızın mağfireti değil; fert olarak kendi mağfiretimiz ve bütün mü’minlerin mağfireti de söz konusu. Namazdaki duâ musluğunu kapamaya İslâmiyet onay vermez.

2- Anne ve babamızın kâfir olarak öldüğüne nereden ve nasıl hükmediyoruz? Onların kalplerini yardım mı? Her ne kadar zâhiren günahkâr veya fâsık da olsalar, insanları kolayca küfürle itham etmek doğru bir davranış değildir. Kaldı ki bu annemiz ve

babamız ise; onların günahkâr olmaları, bizim duâ için daha fazla harekete geçmemizi gerektirir. Nitekim yukarıya aldığımız âyette; Hazret-i İbrahim'in (as), bir put ustası olan babasının iman edeceği umudu belirir belirmez hemen duâyaya sarıldığını görüyoruz. Bir umut ve ardından duâ! Mesele budur!

3- İslâmiyet rahmet dinidir ve insanların günahlarını yakar, bitirir, yok eder. İslâmiyeti—tabir câizse—sıksak kahır ve azap değil, rahmet ve mağfiret damlar. İslâmiyetin ruhu rahmet ve mağfirettir. O halde, biz de ruhen merhametli ve duâ ehli olmalıyız. İnsanların ne kadar günahkâr olduklarını bilsek de, onlara “kâfir” veya “Allah düşmanı” damgasını vurmak gibi bir yükümlülüğümüz yoktur.

İbnu Şumâme el-Mehrî (ra) anlatıyor: Ölüm hastalığında iken Amr ibnu'l-As'ın (ra) yanına geldik. Amr uzun süre ağladı ve yüzünü duvardan tarafa çevirdi.

Oğlu Abdullah: “Babacığım! Resûlullah (asm) seni şununla müjdelemedi mi? Resûlullah (asm) seni bununla müjdelemedi mi?” demeye başladı. Bunun üzerine Amr ibnu'l-As yüzünü bize döndürdü ve şunları söyledi: “Ölüm için hazırladığım şeylerin en fazîletlisi Allah'tan başka ilah olmadığına ve Muhammed'in (asm) Allah'ın kulu ve elçisi olduğuna şehâdetimdir. Ben üç farklı hal içinde bulundum. Düşündüm de, bir vakitler Resûlullah'a (asm) benden kinli kimse yoktu! Gücüm yetseydi de onu öldürseydim ne kadar sevinecektim! İşte eğer ben bu hal üzere ölmüş olsaydım, hiç şüphesiz ateş ehlinden olacaktım. Sonra Allah İslâmı kalbime koyduğu zaman Hazret-i Peygambere (asm) geldim ve:

“Uzat elini sana bey'at edeyim!” dedim. Resûlullah (asm) hemen sağ elini uzattı. Fakat ben elimi tuttum, uzatmadım. Bana:

“Ey Amr! Neyin var?” buyurdu. Ben:

“Şartım var!” dedim.

Resûlullah Efendimiz (asm): “Şartın nedir?” buyurdu.

Ben: “Şartım mağfiret olunmak ve bağışlanmaktır” dedim.

Resûlullah (asm): “Bilmez misin ki, İslâm kendinden önceki günahları yok eder. Hicret kendinden önceki günahları siler. Hac da kendinden önceki günahları yok eder” buyurdu.

Bundan sonra bana Allah Resûlünden (asm) daha sevgili ve gözümde ondan daha ulu hiçbir kimse kalmadı. Öyle ki, ona karşı duyduğum saygıdan dolayı gözlerimi doyura doyura ona hiç bakamadım! Eğer bana onu anlatın dense, buna güç yetiremem!

Çünkü ben doya doya ona bakamadım! Şu gözlerim ona doymadı! İşte bu hal üzere ölmüş olsaydım, Cennet ehlinden olacağımı umarım. Sonra bir takım şeylere tabi olduk, bu işlerdeki halimin ne olduğunu bilmiyorum. Ben öldüğüm zaman cenâzemi hiçbir ağlayıcı ve hiçbir ateş takip etmesin. Beni defnettiğiniz zaman üzerime toprak serpiniz. Sonra kabrimin etrafında bir deve kesimi süresi kadar oturun ki, sizlerle yerime alışayım ve Rabb'immin meleklerini nasıl karşılayacağımı göreyim.”4

Allah'ım! Hesap gününde bizi, annemizi, babamızı ve bütün mü'minleri başısla. Âmîn.

Dipnotlar:

- 1- İbrâhîm Sûresi, 14/41
- 2- Tevbe Sûresi, 9/113
- 3- Tevbe Sûresi, 9/114
- 4- Müslim, İmân, 54.